

[Ragnhild Andersen.]

høje ting til at stemme for de af mit parti stillede ændringsforslag.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker udvalget og partiernes ordførere for hurtigt og effektivt arbejde. Det er glædeligt, at et enigt folketing står bag de betydningsfulde ændringer, der nu gennemføres, og der er for mig ingen tvivl om, at disse er sagligt forsvarlige.

Der har her og dér været tanker fremme om, at der forud for en udjævning af zonegrænserne burde gennemføres en nærmere udregning af prisforskellene i de hidtidige tre zoner. Jeg må give statistisk departement ret i, at en sådan beregning ikke er mulig. Selve opgaven må betragtes som uløselig. Vi har nemlig ikke en klar afgrænsning af zonerne. Til de fleste købstæder er der knyttet større eller mindre områder af landkommunal karakter. Der kan opstå en bebyggelse i et hjørne af en kommune nærmest købstadkommunen, en bebyggelse, der medfører overgang fra zone III til zone II, og i mangfoldige tilfælde er en del af landsbykommunen blevet flyttet ind under den højere zoneberegning. Der er i dag ikke to købstæder, der har den samme afgrænsning over for de omliggende landkommuner. Storkøbenhavn henhører som bekendt under zone I, men her er samme uklarhed. Under zone I er der større landbrugsarealer end de arealer, som den egentlige hovedstadsbebyggelse omfatter. Man kommer ud for det særsyn, at Hedehusene tilhører zone I, Roskilde derimod zone II. Der foreligger mellem år og dag mange andragender til socialministeriet om overflytning fra en zone til en anden, og efterhånden er det komplet umuligt at gennemføre en klar administrativ linje.

Det er derfor det eneste rigtige at gennemføre ensartede takster for hele landet. Maksimumsbeløbet for den indtægtsbestemte folkepension må følge minimumsbeløbet, som jo er ens for hele landet. Folkepensionisterne har gennem deres organisationer gang på gang betonet, at de pensionister, der må ind i nærmeste købstad for at foretage visse indkøb, har lige så højt et udgiftsniveau med hensyn til daglige fornødenheder som de pensionister, der bor

i købstaden. En udligning vil, set i større sammenhæng, lette boligtrykket i byerne, og det er vel ikke det, der har mindst socialpolitisk betydning ved ligestillingen.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen udtalte ved første behandling og gentog nu ved anden behandling, at forslaget var en delvis indrømmelse til de krav, som venstre gennem mange, mange år har rejst. Mange, mange! Det ærede medlem valgte atter denne form. Jeg har i disse år læst samtlige udklip fra den danske presse vedrørende socialpolitiske spørgsmål, og jeg har ikke i tiden indtil sidste sommer lagt mærke til et eneste indlæg, der krævede zoneudjævning. Derfor kan det jo godt have været der. Jeg hører, at der skal have været sagt noget i 1953 af det ærede medlem hr. Søren Andersen, og at der også skal have været sagt noget forud for 1953. Nu hører det ærede medlem hr. Søren Andersen jo ikke til de medlemmer, der snakker over sig. I foråret fremsatte jeg for det udvalg, der behandlede folkepensionsloven, en plan om etapevis udjævning. Jeg havde gerne set, at man allerede dengang var nået til en endelig afgørelse. Oppositionen lod imidlertid tydeligt forstå, at dette spørgsmål måtte udskydes til senere. Jeg rejste da sagen på sommerens pensionistmøder, og et Ritzauferat fra et møde i Ålborg bevirkede, at enkelte venstreblade rykkede frem med tilslutning til tanken. Hovedsagen er imidlertid, at den afgørende tilslutning nu er kommet, og jeg føler mig overbevist om, at folkepensionisterne er taknemlige for det fremskridt, der her sker.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen udtalte, at det ærede medlem var forbavset over, at jeg var forbavset ved første behandling. Det havde vel nu været tilgiveligt, om jeg havde været forbavset, hvad jeg ikke var. Når man har været medlem at det høje ting i 32 år, skal skuddene affyres meget nær ved øret, inden forbavnelsen melder sig, men det havde vel været tilgiveligt i erindring om, at det ærede medlem hr. Poul Møller i åbningsdebatten i oktober 1959 udtalte:

„Vi har mange års erfaring for, at overskud i statens kasse frister det høje ting og frister regeringen til nye statsudgifter, f. eks. øget folkepension“.